

trestního v Praze ze dne 2. října 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými a to: Oskar B. zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák. a zločinem spoluviny na podvodu podle §§ 5, 197, 200 tr. zák. v doslovu § 1 zák. čís. 31/1929 sb. z. a n. a Josef V. přestupkem koupě věcí podezřelých podle § 477 tr. zák. Podle § 290 čís. 1 tr. ř. zrušil však rozsudek, pokud jím byl uznán vinným obžalovaný Josef V. přestupkem koupě podezřelých věcí podle § 477 tr. zák., jako zmatečný a věc vrátil do své stolice okresnímu soudu trestnímu v Praze, by jí v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Podstatou přestupku podle § 477 tr. zák. jest, že někdo koupí věci, které svou povahou vzbuzují proti nabízejícímu podezření, že jsou odcizeny; musí tedy alespoň býti zjištěno, že původ věcí jest nejistý tak, že lze důvodně za to míti, že byly odcizeny, při čemž výraz »odcizení« nelze stotožňovati s pojmem odcizení podle § 171 tr. zák. Z toho vysvítá, že není skutkové podstaty tohoto přestupku, nabyli-li pachatel koupí věci, která se podle zevních okolností mohla zdáti podezřelou, o níž se však přes to konkrétně zjistí, že její původ byl zcela poctivý a bezvadný. Že soud z tohoto právního výkladu § 477 tr. zák. vycházel a při svém odsuzujícím výroku, nelze z rozsudku vyčísti. Rozsudek se totiž nevyslovuje přesně, zda zboží nebo peníze za ně stržené byly zpronevěřeny, což ovšem je nerozhodné pro výrok o vině obžalovaného Oskara B-a, — u něhož jest naplněna skutková podstata zpronevěry již protiprávním přivlastněním si peněz —, avšak je důležité pro správné posouzení viny obžalovaného V-i podle § 477 tr. zák.; vždyť nelze přehlížeti, že B. dostal věci do komise, k prodeji, takže by prodej těchto věcí o sobě nemusel býti zpronevěrou a koupě věcí koupí podezřelých věcí podle § 477 tr. zák., když pocházely z poctivého komisního prodeje. Koupě taková nemůže se státi závadnou podle § 477 tr. zák. ani tím, že si pak komisionář peníze za zboží stržené přivlastní, ano tu jde o činnost následující po koupi, která nemůže býti kupiteli na škodu. O podezřelou koupí ve smyslu § 477 tr. zák. šlo by v souzeném případě jen, kdyby bylo zjištěno, že již prodej komisního zboží byl zpronevěrou, na příklad z důvodu, že komisionář prodal zboží na vlastní účet a tím si zboží přivlastnil, což může vyplývati z toho, že vykročil z mezí příkazu svěřitelem mu daného tím, že prodal věci značně pod cenou nebo jiným nekalým způsobem a pod. Že tomu tak bylo, rozsudek nezjišťuje, ano z něho nevysvítá ani, které košešiny byly obžalovanému B-em prodány, ani jakou cenu měly, ani za jakou cenu byly prodány.

Čís. 3746.

Předvolání svědka o obsahu trestního oznámení jest vyšetřovacím úkonem ve smyslu třetího odstavce § 51 tr. ř., zakládajícím předstížení (§ 56 odst. 2 věta první tr. ř.).

(Rozh. ze dne 23. ledna 1930, Nd II 2/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl po rozumu § 64 tr. ř. ve sporu o příslušnost mezi okresními soudy v Městě Libavě a v Děčíně k projednání trestních věcí proti obviněnému T VII 634/28 okresního soudu v Děčíně (s níž spojena usnesením řečeného soudu ze dne 17. prosince 1929 trestní věc T 141/29 okresního soudu ve Fulneku) a T 155/29 pokud se týče T 458/29 okresního soudu v Městě Libavě, že příslušným je k projednání řečených trestních věcí okresní soud v Děčíně, —

a t o p r o t o,

že, předvolav dne 13. července 1928 svědka o obsahu trestního oznámení, došlého na obviněného pod č. j. To VII 298/28, provedl časově první úkon vyšetřovací ve smyslu § 51 tr. ř. odst. třetí a tím předstihnul ostatní účastněné soudy, založil svou příslušnost po rozumu § 56 tr. ř. odst. druhý věta první pro všechny řečené trestní případy.

Čís. 3747.

Důvodem trestnosti vydírání není protiprávnost prostředku pachatelem použitého, nýbrž protiprávnost nároku, jež prostředkem tím vyvádí.

Nezáleží na tom, zda pachatel je či není oprávněn způsobiti zlo skutečně způsobené neb opovězené.

»Ublížení« pojímá se v zákoně s hlediska poškozeného; jest jím i újma na statcích v zákoně uvedených, kterou by ohrožený na nich mohl býti postižen, i kdyby mu hrozila po právu.

I pohrůzkou oznámení pro trestný čin skutečně spáchaný jest vyhrožováno ve smyslu § 98 b) tr. zák., bylo-li jí použito k bezprávnému účelu v zákoně naznačenému.

Jde o vydírání, nikoliv jen o přestupek útisku, bylo-li vynucováno postoupení společenského podílu opětovnou vyhrůzkou trestního oznámení pro podvody (kriminálem).

(Rozh. ze dne 24. ledna 1930, Zn I 494/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 15. dubna 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí vydíráním podle § 98 b) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nalézací soud vzal za zjištěno, že společnost O. byla 567.034 Kč předlužena, že obžalovaný dobře věděl, že nemůže na nikom ze společníků požadovati náhradu, že jmenovitě nemá ani proti D-ovi právo požadovati ať bezplatné nebo úplatné postoupení vkladu u firmy Ch. a spol., a když na něho hrozbami vynutil postoupení vkladu se zárukami, že ne-